

НАШЕ
ЖИТТЯГазета виходить
щотижня
з липня 1967 року

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 23 (411)

Субота, 7 червня 1975 р.

Ціна 2 коп.

XXV З'ІЗДОВІ КПРС — ГІДНУ ЗУСТРІЧІ!

ВИСОКИМИ ТЕМПАМИ

З кожним днем все ширшого розмаху набирає соціалістичне змагання за гідну зустріч XXV з'їзду КПРС у колективі Київського дослідно-виробничого об'єднання «Контакт».

Попереду у боротьбі за дострокове завершення завдань завершального року і п'ятирічки в цілому йдуть колективи чотирьох дільниць, що носять звання «Дільниця комуністичної праці». Та найкращих успіхів на передз'їздівській трудовій вахті досягла на сьогодні бригада складальників штепельних з'єднань ШСВ-20, до складу якої входять переможці соціалістичного змагання 1974 року Н. М. Мойсєєнко, О. М. Тимофєєв, С. П. Галак, К. К. Богданович та інші. Цей колектив трудиться вже в рахунок січня 1977 року.

Високих здобутків досягла також і бригада штампувальниць, яку очолюють Г. І. Макачук та кадрові робітниця підприємства В. Є. Бондаренко. Бригада вже почала видавати продукцію в рахунок червня 1976 року.

Великою перемогою колективу об'єднання є те, що вже тепер більш як половина його продукції відвантажується споживачам із державним Знаком якості. 164 робітники — втричі більше, ніж торік, здають свою продукцію у відділ технічного контролю з першого пред'явлення, а 13 висококваліфікованих майстрів своєї справи заслужили право працювати з особистим тавром.

Дбаючи про прискорення темпів випуску продукції і поліпшення її якості, колектив разом з тим розгортає боротьбу за присвоєння об'єднанню звання «Підприємство високої культури ви-

робництва», вишукує нові резерви підвищення продуктивності праці, економії у великому й малому.

Багато уваги приділяємо й оновленню асортименту продукції. У завершальному році п'ятирічки буде освоєно серійний випуск реле серії РПУ-2 з переднім приєднанням проводів, а також випущено першу партію нового виробу — реле серії РПС.

У третьому кварталі поточного року виготовимо й дослідну партію модернізованого універсального пристрою для переговорів «Лотос».

Для меблевої промисловості уже освоєно випуск нових виробів меблевої квадратної опори з пластмаси та комплектуючої деталі — лотка.

Розробляється і вже виготовляється оснастка на новий виріб метрошток МШС-3.5.

Великий обсяг робіт проведено також і по освоєнню виробництва вимірювальних приладів, зокрема, вимірювальної стрічки з покриттям епоксидним лаком.

Завдання п'ятирічки з обсягу виробництва колектив об'єднання зобов'язався виконати до 58 річниці Великого Жовтня, а виробничий план з усіх техніко-економічних показників — до 20 грудня 1975 року.

Крім того, буде відпрацьовано 5 тисяч людино-годин на спорудженні будівель підприємства та надано шефську допомогу сільському господарству на суму 5 тисяч карбованців.

Б. ЦВИНТАРНИЙ,

старший інженер Київського дослідно-виробничого об'єднання «Контакт».

15 ЧЕРВНЯ — ДЕНЬ ВИБОРІВ ДО РАД

ПІДГОТОВКА ШИРИТЬСЯ

Велика робота по підготовці до виборів проводиться на агітпункті, що розміщений в Черкаському будинку культури УТОГ. Тут відбуваються зустрічі з кандидатами до Рад, бесіди, які проводять агітатори.

Готуючись до XXV з'їзду КПРС та наступних виборів у Верховну Раду УРСР та до місцевих Рад депутатів трудящих, розповідає заступник директора Черкаського УВП Г. А. Губко, — наш колектив прагне випустити якнайбільше продукції високої якості. Перед у соціалістичному

змаганні ведуть молоді робітники підприємства А. М. Ємельянов, Г. І. Литовченко, М. С. Терещенко. Свої денні норми виробітку вони виконують на 150 процентів.

Особливо ударно трудяться О. Г. Корінь, та В. Г. Лопата, яким напередодні виборів виповнилося по 18 років. Вони вперше візьмуть участь у виборах і до цього знаменного дня в своєму житті готують гідний трудовий подарунок.

Г. КУЗУБ.

ХТО ПОПЕРЕДУ?

Виконання плану реалізації
продукції підприємствами
системи УТОГза п'ять місяців 1975 року
(в тисячах карбованців)

Учбово-виробниче підприємство	План	Фактично	% виконання
Лебединське	306	335	109,5
Полтавське-2	455	492	108,1
Черкаське	620	669	107,9
Запорізьке	1772	1906	107,6
Кіровоградське	489	524	107,2
Харківське-1	772	827	107,1
Дрогобицьке	529	565	106,8
Львівське-2	1703	1819	106,8
Івано-Франківське	2720	2887	106,1
Чернігівське	1628	1724	105,9
Єнакіївське	353	373	105,7
Львівське-1	2330	2461	105,6
Одеське виробниче об'єднання УТОГ	1964	2073	105,6
Київське дослідно-виробниче об'єднання «Контакт»	2558	2696	105,4
Донецьке виробниче об'єднання «Електромагніт»	2249	2367	105,2
Чернівецьке	834	874	104,8
Ужгородське-2	1392	1457	104,7
Білоцерківське	1395	1460	104,7
Дніпропетровське	1075	1124	104,6
Лубенське	1130	1181	104,5
Херсонське	800	834	104,3
Комунарське	556	579	104,1
Артемівське	1265	1317	104,1
Садгірське	1247	1298	104,1
Дніпро-дзержинське	910	945	103,8
Кам'янець-Подільське	1006	1044	103,8
Харківське-2	2961	3074	103,8
Сумське	644	668	103,7
Ворошиловградське	1693	1754	103,6
Бродівське	685	709	103,5
Полтавське-1	1657	1715	103,5
Вінницьке	1078	1111	103,0
Ужгородське-1	427	437	102,3
Конотопське	1946	1984	102,0
Житомирське	1607	1631	101,5
Сімферопольське	668	676	101,2
Миколаївське	329	333	101,2
Ровенське	333	315	94,6
ВСЬОГО:	46086	48238	104,7

Серед галузей виробництва, що створюють предмети народного споживання, значне місце належить легкій промисловості, яку цілком справедливо називають індустрією для всіх. Адже всім необхідні мати одяг, взуття, шкіргалантерею та інші речі потрібні у повсякденному житті.

Тому виконання головного завдання п'ятирічки — дальше підвищення добробуту радянських людей у значній мірі залежить від плідної праці трудівників легкої промисловості.

Свій гідний внесок у спільну справу — випуск товарів для народу зробили також й швейні підприємства нашого Товариства. Так, тільки за 1974 рік швейники УТОГ випустили надпланової продукції на суму 5 мільйонів карбованців. Добре попрацювали трудівники Артемівського, Ворошиловградського, Сумського, Кам'янець-Подільського учбово-виробничих підприємств, які виготовляють робочі костюми, брезентові рукавиці та інші вироби; колективи Харківського № 2, Івано-Франківського, Ужгородського № 2, Білоцерківського, Житомирського та інших підприємств, що випускають чоловічі та жіночі плащі, куртки з тканини, яка не пропускає вологу, комплекти одягу для дітей ясельного віку, чоловічі сорочки тощо.

Своє свято швейники Товариства зустрічають високими трудовими успіхами. Перед у соціалістичному змаганні за дострокове виконання завдань завершального року п'ятирічки ведуть колективи таких учбово-виробничих підприємств, як Полтавське № 1, Ужгородське № 2, Херсонське, Білоцерківське. Боротьба за якість стала для колективів цих підприємств першочерговим завданням, його вирішують на кожному УВП, на кожному робочому місці.

Злагоджено і ритмічно працюють протягом дев'ятої п'ятирічки Ужгородське № 2 та Сумське УВП. Свідченням тому — дострокове виконання планових завдань п'ятирічки. Уже сьогодні колективи цих підприємств працюють в рахунок десятої п'ятирічки.

Приклад самовідданої праці подають швея-мотористка «Майстер — золоті руки» Білоцерківського УВП А. С. Чегус, крейдувальниця цього ж УВП В. О. Сухиня, яка нагороджена знаком «Ударник дев'ятої п'ятирічки». Уже сьогодні вона працює в рахунок жовтня 1977 року. З випередженням часу трудиться швея-мотористка Лубенського УВП Недолужко М. Н. та багато інших. Вони не тільки систематично перевищують норми виробітку, але й випускають продукцію тільки високої якості.

Вступивши в п'ятий, завершальний рік дев'ятої п'ятирічки, працівники швейної промисловості продовжують наполегливу боротьбу за прискорення темпів зростання продуктивності праці й обсягу випуску продукції.

Передові підприємства швейної промисловості нашого Товариства успішно здійснюють важливі заходи по збільшенню випуску продукції і покращенню якості швейних виробів за рахунок використання виробничих потужностей. Так, за п'ятирічку приріст обсягу швейних виробів склав понад 45 процентів. Причому, половина вказаного приросту випуску швейних виробів повинна бути забезпечена за рахунок прискорення освоєння нової техніки, вдосконалення технології й організації виробництва.

Відрадні результати дали високопродуктивні технологічні потоки пошиття робочих костюмів на Кам'янець-Подільському та Білоцерківському підприємствах; брезентових костюмів — на Конотопському УВП; плащів та курток з тканини типу «болонья» — на Харківському УВП-2; сорочок чоловічих на Івано-Франківському підприємстві.

Робітники, інженерно-технічні працівники та службовці швейних підприємств Товариства вбачають своє завдання в тому, щоб максимально використати резерви виробництва, достроково досягти накреслених рубежів. Досвід трудових колективів показує, що резерви для цього є скрізь і обов'язок швейників УТОГ швидше запровадити їх в дію.

О. СТОЛЯРОВА,
ст. інженер виробничого відділу ЦП УТОГ.

На знімку: швея-мотористка Чернігівського УВП Катерина Прохорівна Сацюк. Ударниця комуністичної праці вже сьогодні випускає продукцію в рахунок серпня 1976 року.

Фото Д. БУШТРУКА.

ІДЕ СОНЯЧНА ПРЯЖА

Репортаж з Житомирського заводу хімічного волокна

Індустріальний гомін сповнює східну околицю Житомира. Тут споруджується кілька великих підприємств. Перше місце серед них належить заводові хімічного волокна, який щороку даватиме країні 37 тисяч тонн високоякісного шовку, корду, кілька видів синтетичних ниток.

На будівельному майданчику, що займає сто гектарів, піднялися десятки велетенських корпусів. Навіть у людей, звиклих до масштабів сучасної індустрії, поліський хімічний велет викликає захоплення. Та це й не дивно. Новий завод має цілий комплекс виробництва. Вони обслуговуватимуться потужними електропідстанціями, компресорними, холодильними і водоочисними уста-

новками, найсучаснішими електронно-обчислювальними машинами. Водю завод забезпечуватиме «тригірське море». Воно з'явиться у верхів'ях ріки Тетерів. Запаси води в ньому сягатимуть 32 мільйони кубометрів.

Протягом кількох років багато-тисячний загін будівельників наполегливо йшов до наміченої мети. І ось настав довгожданий день. Пушено першу чергу нового заводу.

Ритмічно стукотять верстати. Шовковисті пасма метр за метром намотуються на шпулі. З них виготовлятимуть кордну тканину для Білоцерківського, Дніпропетровського, Бобруйського шпінних заводів. Житомиряни «взувати-

муть» й автомобілі славного КамАЗу.

Першу сторінку в «біографію» молодого підприємства випала честь вписати юнакам і дівчатам, які проходили навчання на підприємствах Києва, Чернігова, Шокіно. Багато теперішніх експлуатаційників трудилися пліч-о-пліч з монтажниками, наладчиками. Велику допомогу в підготовці кадрів подали колективи споріднених підприємств Російської Федерації, Білорусії, Латвії. З Могильова, Фергана, Курська, приїхали до Житомира двісті кадрів виробничиків. Вони працюють апаратниками, помічниками майстрів, інструкторами.

Налагоджуючи виробництво, поліські хіміки висловлюють щире подяку колективам ряду підприємств країни, які виготовили для них тисячі машин і механізмів, взяли безпосередню участь

у їх монтажі і наладці. Завод уже почав працювати на п'ятирічку. Сформовані бригади, колективи змін включилися у соціалістичне змагання на честь XXV з'їзду КПРС. Поліські хіміки видали перші сотні тонн сріблястого волокна, з якого виготовлятимуть трикотажні вироби, корабельні канати, надміцні кордові основи для автомобільних шин.

Не припиняються роботи і на об'єктах другої черги підприємства. Прокреслюють небо баштоб'єкту. То тут, то там яскраво спалахують вогні електрозварки. Будівельники продовжують наступ.

Недалеким той час, коли поліський хімічний велетень буде працювати на повну потужність.

А. ЯНУШЕВСЬКИЙ,
кор. РАТАУ.

Житомир.

НАРОДНИМ ДРУЖИНАМ МІЦНІТИ

У Москві 3 червня закінчила роботу Всесоюзна науково-практична конференція. На ній було розглянуто питання вдосконалення взаємодії органів внутрішніх справ з добровільними народними дружинами по охороні громадського порядку і боротьбі з правопорушеннями.

Конференцію відкрив міністр внутрішніх справ СРСР генерал-полковник М. О. Щолоков.

З доповіддю виступив заступник міністра внутрішніх справ СРСР генерал-лейтенант Б. Т. Шумилін.

На конференції відзначалося, що серед організацій, які беруть участь в охороні громадського порядку і боротьбі з правопорушеннями в країні, основну роль відіграють добровільні народні дружини.

Учасники конференції обмінялися досвідом роботи спеціалізованих дружин, оперативних комсомольських загонів та інших громадських формувань, які беруть участь в охороні громадського порядку.

ДРУГ І ПОРАДНИК

Давно вже збирають розповіді про перекладача нашого підприємства — Ірину Іванівну Остропольську, жінку, яка допомагає нам, глухим трудівникам, добиватися успіхів у праці та житті.

Понад тридцять років тому прийшла на Черкаське УВП Ірина Іванівна. Вона чудово оволоділа мімікою і дактилологією. Любить свою роботу, чуйно ставиться до будь-якого прохання, дбайливо піклується про всіх нас.

Велику громадську роботу веде Ірина Іванівна у колективі. Багато років вона очолювала місцевий комітет, групу народного контролю. І за яку справу не береться, то завжди доводить її до кінця, вкладає в неї всю душу, свій життєвий досвід. Навіть під час лекцій або інших заходів, які проводяться на УВП, вона намагається в до-

хідливій формі пояснити незрозуміле, зацікавити слухачів.

Значне місце у трудовій діяльності Ірини Іванівни Остропольської займає виховання підрастаючого покоління на трудових традиціях колективу. Нерідко виступає вона перед молоддю, розповідає про історію створення підприємства, про життя і трудові будні колективу.

Нещодавно І. І. Остропольській виповнилося п'ятдесят років. Хочеться побажати нашому старшому товаришеві і наставникові міцного здоров'я, трудової наснаги. Нехай завжди вона буде там, де її чекають, де найбільш потрібна її допомога, добре слово чи просто порада.

В. ТИХОВИД,
оздоблювальниця Черкаського УВП.

У компактній групі УТОГ Новокраматорського машинобудівного заводу імені В. І. Леніна велику увагу приділяють роботі з людьми. Робітників підприємства систематично знайомлять з важливими подіями в нашій країні та за рубежом. На знімку: під час політінформації.

У перших числах кожного місяця біля Палацу культури Ждановського заводу «Важмаш» звучить урочиста мелодія духового оркестру. Тут, на площі біля головної прохідної, сотні трудівників підприємства вшановують переможців соціалістичного змагання. Представникам кращих цехів вручають перехідні Червоні прапори. На честь правофлангових змагання на флагштоку майорить вимпел. А потім...

Потім починається концерт учасників художньої самодіяльності. І присвячується він героям праці, кращим людям заводу.

Програму свята запропонували працівники Палацу культури «Іскра». Вона користується великою популярністю у трудівників заводу.

Організація свят на честь переможців змагання — лише одна з добрих справ, про які можуть розповісти працівники Палацу культури. Розповіді чимало цікавого, захоплюючого, бо таких справ — десятки. І за кожною — пошуки, напружена праця колективу.

Взяти хоча б історію того, як утверджувалися, як здобували «права громадянства» на підприємстві особисті творчі плани ін-

КЛУБ — ВИРОБНИЦТВО

СВЯТО БІЛЯ ГОЛОВНОЇ ПРОХІДНОЇ

женерів. Історію, за словами директора Палацу культури «Іскра», Заслуженого працівника культури УРСР Б. А. Блінкова, в усіх відношеннях показову. Буває, коли деякі спеціалісти настоїли ставитися до складання особистих творчих планів. Мовляв, чи не допускаємо ми спрощеного підходу до справи? Творчість інженера планувати неможливо.

Як тоді зробили на заводі?

До Палацу культури, до столу ділозих зустрічей запросили конструкторів гірничорудного устаткування і повели з ними розмову про суть, про зміст руху, який розпочався. Тут же, на засіданні, було проведено публічний захист перших планів.

Потім на підприємстві провели соціологічне дослідження: «Ваше ставлення до інженерних планів?» Працівники Палацу культури підготували виставку, присвячену пошукам важмашівців. Людей переконували, людям доводили.

Цілеспрямовані зусилля дирек-

ції, громадських організацій, працівників Палацу культури дали відмінні результати.

І ще один приклад. Замислилися на заводі над тим, як повніше і яскравіше розкривати людям, особливо молоді, красу життя, красу трудових подвигів кадрових виробничників — золотого фонду «Важмашу». І в планах Палацу культури з'явився тематичний цикл вечорів. Його назвали — «На кому тримається завод». Вечори зробили конкурсними. Проводять їх по цехах. Спеціальне журі дає оцінку кожному вечору. Переможців конкурсу чекають премія і різні нагороди.

У Палаці розроблено ще один цикл вечорів — для молоді. Він називається «П'ятирічка країни — моя п'ятирічка». Вечори з успіхом пройшли в цехах і на дільницях.

Так, у виробничих досягненнях багатотисячного колективу «Важмашу» є і частка зусиль клубних працівників.

А. ТЕРТИЧНИЙ.

40-РІЧЧЯ СТАХАНОВСЬКОГО РУХУ

БІЛЯ ДЖЕРЕЛ ЗАРОДЖЕННЯ

В історії масового народного руху новаторів виробництва одне з найпочесніших місць належить стахановському руху.

У нинішньому році минає 40 років відтоді, як молодий робітник, забійник шахти «Центральна—Ірміне» в м. Кадіївці встановив небажаний до того часу рекорд по видобуванню вугілля, видавши на гора 102 тонни палива за зміну, перевиконавши існуючу норму в 14 разів.

Це була нечувана перемога у боротьбі за підвищення продуктивності праці, що досягнута шляхом повного використання нової техніки, раціональної організації праці. Рекорд молодого робітника був присвячений Міжнародному юнацькому дню 1 вересня.

Починаючи Стаханова знайшло палкий відгук у всій країні.

Донбас не випадково став батьківщиною руху новаторів. Донецький басейн був передовим вугільним басейном країни у технічному відношенні. Майже 90 процентів вугілля видобували тут забійники, що працювали на врубових машинах, і пневматичними молотками. Наявність техніки на шахтах Донбасу забезпечувала значне перевищення планів видобутку вугілля, але необхідно було раціональніше, ефективніше її використовувати.

За розв'язання цієї проблеми взялися партійні організації Донецького басейну. Почали з простого. Було проаналізовано продуктивність праці. Виявилося, що середня продуктивність праці робітників значно відставала від рівня передових робітників-ударників. Партійна організація зуміла розбудити в колективі дух новаторства, трудовий ентузіазм.

Олексій Григорович Стаханов у своїй книзі «Родник робочих талантів» (Профвидав, 1973 рік) пригадує, що на шахті тоді розгорнулося соціалістичне змагання за підвищення продуктивності праці, за краще використання техніки. За умовами змагання кращій дільниці присуджувався перехідний Червоний прапор. Йшла напружена боротьба за виконання річного плану видобування вугілля. Комуністи шахти в ті дні були в квартирах забійників, цікавилися умовами життя, радилися, як краще організувати працю в лаві, ущільнити робочий день. 29 серпня на квартиру Стаханова зайшли парторг шахти Петров і начальник шахти Машуров. Тоді у розмові народилася ідея розділити працю забійника, виділити кріплення лави в окремий процес, тоді відбійний молот запровадити на повну силу. Відтоді один забійник став господарем лави, а кріплення робили

інші. Це було початком великого почину, початком невичерпної творчості народних мас.

В день встановлення рекорду Стахановим відбувся спільний пленум парткому і шахткому профспілки, який прийняв рішення розгорнути змагання за звання кращого забійника. Парторг дільниці шахти «Центральна—Ірміне» Митрон Дюков сам пішов у забій і став працювати за новим методом. Він перекинув рекорд Стаханова, видавши за зміну 115 тонн вугілля. Протягом короткого часу більшість шахтарів дільниці оволоділи новими методами праці.

Сьогодні, через 40 років, що віддаляють нас від ночі на 31 серпня, коли Олексій Григорович Стаханов встановив рекорд по видобуванню вугілля, не можна без хвилювання, без великої гордості говорити про наш великий героїчний і талановитий робітничий клас. Сто дві тонни вугілля, нарубані Олексієм Стахановим, виявилися такими вагомими, що їх не злічити. Вони вилилися в новобудовні п'ятирічок.

Згадаймо... Услід за Стахановим Кривонос — на залізничному транспорті, Сметанін — у вугуттєвій промисловості, Виноградова — у текстильній, Мазай — у металургії, рух п'ятисотениць у сільському господарстві.

Стахановська естафета сягає наших днів і нестримно крокує вперед у творчих здобутках героїв дев'ятої п'ятирічки.

П. ШЕРЕМЕТ.

БЕСІДИ АТЕЇСТА

КАТОЛИЦЬКА ПРОПОВІДЬ КЛАСОВОГО МИРУ

ність уникати зловживань приватною власністю, про обов'язок розвинутих капіталістичних держав надавати допомогу країнам, які розвиваються, — колишнім колоніям у подоланні їх економічної відсталості...

Про поворот католицької церкви до сучасних проблем свідчать також рішення II Ватиканського вселенського собору, який було скликано з метою пристосування церкви до реальних об'єктивних вимог епохи. Католицька церква змушена робити заяви з усіх основних питань, що хвилюють мільйони людей. Вона прагне стати ближче до мас, виявляти розуміння їх боротьби за мир, проти гонки озбрень. Її діячі виступають проти деяких агресивних акцій імперіалізму.

Висловлюючись в питаннях взаємовідносин праці і капіталу, становища і ролі робітничого класу, селянства, інтелігенції, молоді, жінок у сучасному суспільстві, католицька церква намагається дати власну схему перебування світу, головна мета якої — зберегти капіталізм, протистояти поширенню марксизму. «Церква не приєдналася і не може приєднатися до соціальних, ідеологічних і політичних рухів, які, ведучи своє походження від марксизму і черпаючи в ньому силу, збе-

реглю його негативні принципи і методи через неповну і, значить, хибну концепцію людини, історії і світу, створеної радикальним марксизмом», — заявив папа Павло VI на Ватиканському соборі.

Виступаючи проти деяких «крайностей» капіталізму, церква хоче здаватися масам «безпартійною», «надкласовою» силою, яка нібито однаково критикує і соціалізм, і капіталізм. Так виникла католицька соціальна доктрина, яка дістала назву «солідаризм». Вона проголошує солідарність існуючих класів і верств буржуазного суспільства, примирення їх інтересів в ім'я християнської любові до ближнього.

Шляхом до порятунку від усіх соціальних бід католицька церква проголошує співробітництво класів, «асоціацію праці і капіталу». Папа Павло VI неодноразово заявляв, що капітал і праця повинні мирно співробітничати, що марксистське вчення про класову боротьбу «застаріло».

Буржуазні ідеологи, католицькі богослови завзято пропагують, деталізуючи і коментуючи, папські послання та інші офіційні документи церкви. Французький католицький богослов П. Біго в книзі «Соціальна доктрина церкви» обгрунтовує необхід-

ність «примирливої» ролі церкви «в епоху соціальних революцій», будуючи свої доводи на таких релігійних поняттях, як любов до ближнього, загальне братерство заповідане Христом; благоденство «града земного», в якому включені всі серйозні соціальні конфлікти, і т. д.

Відомий австрійський богослов П. Месснер у своїх працях «Природне право», «Соціальне питання» та інших, як і П. Біго, розвиває ідею «християнського суспільства», яке при ближчому розгляді виявляється не чим іншим, як капіталізмом, «поліпшенням» за християнськими рецептами. Основою цієї економічної системи залишається, як і раніше, приватна власність на засоби виробництва. Християнська соціальна реформа, твердить П. Месснер, — це «революція на противагу революції». Підмогою перетворень повинна бути «взаємна відповідальність усіх членів суспільства», тобто соціальне партнерство.

Зразком суспільства майбутнього проголошується «демократичне» західне суспільство, в якому нібито вже значною мірою подолані класові суперечності і яке поступово перетворюється в «систему союзів». В економічному і політичному житті цього суспіль-

ства профспілки трудящих і спілки підприємців можуть, мовляв, виступати як рівні сили. А буржуазній державі належить тише роль нейтрального і безстороннього арбітра.

Саме життя рішуче спростовує такі твердження. З активною підтримкою буржуазних держав капіталістичні монополії ведуть наступ на інтереси трудящих. В умовах нестримної інфляції, спаду виробництва, зростання масового безробіття невпинно посилюються суперечності і конфлікти між працею і капіталом, викликаючи могутню хвилю класових битв. За останні п'ять років у страйках брало участь 225 мільйонів чоловік — майже в півтора рази більше, ніж за попередню п'ятирічку.

Комуністи тих країн, де католицизм зберігає серйозні позиції в політиці й ідеології, викривають демагогічний характер «солідаризму», розкривають його класовий зміст. Вони роз'яснюють, що рядових віруючих — католиків і комуністів зв'язує велика спільність інтересів: адже наслідки капіталістичної експлуатації відчують на собі всі робітники і службовці, селяни і ремісники, незалежно від віросповідання і партійності. Організуючи боротьбу трудящих проти засилья монополій, комуністи дають рішучу відсіч проповідникам «класового співробітництва».

О. ВЕЛИЧКО,
Кандидат історичних наук.

ТАК ТРИМАТИМЕМО!

Ранком, перед початком робочої зміни, у цеху пресування пластмасових виробів Київського дослідно-виробничого об'єднання «Контакт» відбувся мітинг трудивників.

Голова місцевого комітету профспілки А. Г. Короткий повідомив, що рішенням місцевого профспілки об'єднання, дружньому і агуртованому колективу пресувальників за підсумками соціалістичного змагання за квітень серед дев'яти цехів об'єднання

«Контакт» присуджено перше місце і перехідний Червоний прапор.

Приймаючи перехідний Червоний прапор, — символ робітничої гордості і трудової звитяги, передові виробничники цеху Світлана Сак, Ганна Дембицька і Дмитро Бутрим від імені всього трудового колективу пресувальників дали робітниче слово:

— Так триматимемо!

І. КРИНИЦЬКИЙ.

ОСОБИСТИЙ ПРИКЛАД КЕРІВНИКА

Конотопське УВП за обсягом випуску продукції вважається в місті середнім підприємством. І все ж на керівних посадах в цехах та на різних службах тут зайнято десятки працівників. Вони відіграють велику роль у діяльності підприємства.

Центральний Комітет КПРС ще в 1972 році звернув увагу на постійне вдосконалення стилю роботи господарських керівників, на вміння поєднання адміністративних і виховних методів у керівництві.

Як показав аналіз роботи УВП нашої області, саме цього принципу дотримуються керівники Конотопського підприємства. Тут прагнуть до того, щоб кожний керівник, який би він пост не займав на виробництві, повинен володіти високими політичними і моральними якостями, досконало знати доручену справу, вміти привернути до себе людей. Авторитет до господарського керівника сам по собі не приходить, його треба завоювати. І тут дуже важливим стає особистий приклад у виконанні службових обов'язків, у взаємовідносинах з підлеглими.

Заслуженим авторитетом на підприємстві користується багато керівників середньої ланки і серед них старший майстер С. М. Півень. Сергій Миколайович має середньотехнічну освіту. На підприємстві він пройшов шлях від слюсаря-наладчика до старшого майстра. Всі питання С. М. Півень розв'язує не адміністративними методами, а шляхом переконання, він прагне знайти взаєморозуміння з підлеглими, залучити їх до активної участі в громадській роботі.

Хочу зупинитися ще на одній стороні діяльності С. М. Півня. Протягом багатьох років він керує школою комуністичної праці. У процесі навчання слухачі вносять чимало цікавих пропозицій. Керівник школи і тут показує їм приклад, будучи раціоналізатором. Сергію Миколайовичу притаманне почуття нового, своїм особистим прикладом він вміє згуртувати колектив і спрямувати його трудові зусилля у потрібний напрям.

Якщо керівник підприємства з «вогником», якщо він критично оцінює досягнуте, не задовольняється здобутими результатами, то його починають наслідувати, його риси запозичують помічники. В успіху колективу швейників Конотопського УВП не мала заслуга директора підприємства П. С. Іващенко, який суворо підходить до оцінки своєї діяльності.

Партійна організація й адміністрація підприємства за останні роки посилила роботу по підборі і вихованню кадрів. Призначаючи того чи іншого працівника на відповідальну посаду, тут глибоко аналізують його політичні і ділові якості, сумлінність, вміння організувати сучасне виробництво, повести за собою колектив.

На підприємстві дбають про створення резерву кадрів для висунення на більш відповідальну роботу. Працює громадський відділ кадрів, що подає велику допомогу у вихованні робітників, в закріпленні їх на підприємстві.

Удосконалення стилю і методів керівництва нерозривно пов'язане з підвищенням персональної відповідальності працівників за своєчасне і повне виконання розпоряджень і вказівок.

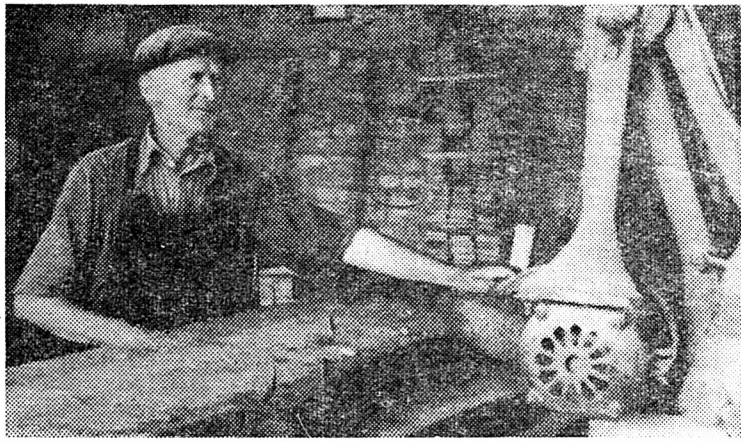
Разом з цим, слід відмітити, що не всі керівники цехів, бригад, дільниць та служб своїм особистим прикладом показують зразок того, як слід боротися за підвищення ефективності виробництва. Серед них, на жаль, зустрічаються ще й безініціативні люди, які не володіють почуттям нового. Вимогами життя для кожного керівника продиктовано правило: дав слово — дотримай його. Чи це стосується заповнення на зборах або на нараді, чи відповіді на прохання окремого робітника, — слово керівника в однаковій мірі повинно бути дотримано.

У нас ще не перевелися окремі керівники, які дуже щедрі на обіцянки. Вони легко розкидають ними направо і наліво, а потім забувають про свої слова. А керівник же кожним своїм словом, вчинком мимоволі виховує підлеглих. Це стосується товаришів з Лебединського учбово-виробничого підприємства.

В роботі з кадрами нам слід пам'ятати і враховувати досвід кращих господарників, поширювати їх досвід.

Підсумки роботи за п'ять місяців завершального року п'ятирічки показують, що соціалістичні зобов'язання і зустрічні плани підприємств області будуть виконані.

А. МИШИНЦЕВ,
голова Сумського облвідділу УТОГ.

Карло Войтехович Печкевич — один з найстаріших робітників Великоберезнянського райпромкомбінату Закарпатської області. Понад 20 років трудиться він тут помічником верстатника по чорновій заготовці деревини. К. В. Печкевич — передовик виробництва. За самовіддану працю адміністрація райпромкомбінату вже неодноразово нагороджувала його Почесними грамотами, цінними подарунками та грошовими преміями.

На знімку: К. В. Печкевич за верстатом по розпилюванню деревини. Фото З. ЗАВАДСЬКОГО.

ПЛІДНІ ПОШУКИ

Активну участь у боротьбі за підвищення ефективності виробництва на Комунарському УВП беруть раціоналізатори і винахідники. Торік вони внесли близько сорока пропозицій спрямованих на поліпшення технологічного процесу виготовлення продукції, на заощадження сировини та матеріалів, електроенергії. Їх впровадження у виробництво дало економічний ефект на суму 8 тисяч 680 карбованців.

З початку завершального року дев'ятої п'ятирічки шукачі технічного прогресу подали 12 пропозицій. Всі вони вже запроваджені у виробництво. Це дало змогу заощадити 1 тисячу 257 карбованців.

Серед раціоналізаторів УВП плідних пошуків добився слюсар-інструментальник В. Веселянський. В минулому році було впроваджено дев'ять його пропозицій, що дали економічний ефект 1483 карбованців. На рахунку Г. Апполонова — електрика підприємства — вісім раціоналізаторських пропозицій.

На знімку: Г. Апполонов і В. Веселянський.

Текст і фото І. ЩЕРБАНОКА.

НАСТАВНИКИ

У ВЕЛИКОМУ, світлому приміщенні механо-складального цеху Одеського виробничого об'єднання УТОГ розмістилися дві дільниці складання електроустановочних виробів. Вздовж стрічкових конвеєрів робочі місця слюсарів-складальників штепсельних з'єднань РШ-ВШ-30 і ШСВ-20.

Очолує це господарство на змінній енергійна Галина Павлівна Січка. Наполегливою працею, особистим прикладом, готовністю прийти на допомогу товаришу, завоювала вона авторитет та повагу у колективі.

Визнання прийшло не одразу. Вперто освоювала Г. П. Січка технологічний процес. З часом її висунули на посаду змінного майстра складальної дільниці, на якій трудиться понад 80 чоловік. Велику допомогу надавала пе-

редовик виробництва під час монтування конвеєрної лінії.

Галина Павлівна активна учасниця громадського життя цеху, руху за комуністичне ставлення до праці.

ТРУДОВУ ДІЯЛЬНІСТЬ Василя Солдатенко розпочала на Конотопському учбово-виробничому підприємстві ученицею. Працелюбна дівчина швидко здобула авторитет у колективі. Наполегливо вчилася, добре освоїла всі секрети швейної справи, а невдовзі їй було присвоєно другий розряд. На дівчину звернули увагу. Дивувалися вправності її рук, кмітливості, любові до машин. Розуміли: Василю треба вчитися далі.

Так В. Солдатенко стала студенткою Київського технікуму легкої промисловості. Проходячи виробничу практику на Херсон-

ському УВП, дівчина відмінно освоїла роботу наладчика швейних машин. Старанно вчилася. Швидко минули студентські роки. І ось, успішно закінчивши навчання, Василина одержала диплом техніка-механіка швейних машин.

Привітно зустрів колектив колишнього Одеського учбово-виробничого підприємства № 2 молодого спеціаліста. З перших кроків Василини побила: має досвід. Спочатку працювала майстром ВТК в швейному цеху. Перевіряла якість виробів, нерідко сама показувала молодим швеям, як виправляти дефекти, роз'яснювала, як передбачити їх появу.

Тепер Василина Олексівна Солдатенко працює майстром змін. Так рядова трудівниця з учениці виросла до керівника виробничої ланки.

Ю. ГЕР.

У ДИТИНСТВІ, граючись з ляльками, Таїса мріяла про те, якби найкраще одягнути їх. Але всі спроби пошити для ляльок платтячко чи спідничку кінчалися невдачами. І коли випадала нагода, що мати лагодила одяг, донька вмошувалася поруч. Вона могла отак годинами сидіти й уважно спостерігати за материнською роботою.

— Приглядайся, доню, вчися, — напучувала її Марія Мефодіївна. — Нам, жінкам, вміти шити просто необхідно.

Коли дівчинка пішла до школи, то найулюбленішими для неї стали уроки домоводства, де учениці освоювали ази крою та шиття одягу. Звісно, багатьом школяркам і Таїсії Сімковій не одразу давалося це ремесло. Неслухняною була голка, ножиці не завжди правильно розрізали тканину. У Таїси часто боліли поколоті пучки пальців, а в глибині душі осідала важка досада від невдач.

І знову на допомогу приходила мати — Таїсіна добра, щира порадиця: «Не засмучуйся, дочко. Кожне діло не йде одразу до рук. Май лише терпіння та наполегливість вчитися».

Дівчинка ще з більшою настирливістю бралася за кравецьку справу. З часом почала помічати, що все вправніше робить вона викройку, все краще і швидше виходить у неї шов. Ножиці, голка в дівочих руках ставали все більш слухняними. Тож коли одержала свідоцтво про закінчення семи класів Немирівської школи для глухонімих, без вагання вирішила вчитися на швею. Подалася до Вінниці й там поступила на курси закрійників та майстрів, а після їх закінчення одержала документ у якому значилося, що вона, Таїсія Сергіївна Сімова, набула кваліфікації майстра пошиття верхнього жіночого одягу.

Відтак влаштувалася працювати в ательє, що розташоване по вулиці Козницького в обласному центрі. Трудилася, як кажуть, на совість. Швидко завоювала пошану серед замовників, авторитет серед

ПОВАЖАЮТЬ МАЙСТРИНЮ ЛЮДИ

подруг по праці. Прізвище Таїси почали згадувати на різних зборах, нарадах у числі кращих працівників ательє.

А потім потягнуло додому. Таїса Сімова переїхала до Немирова, влаштувалася майстром пошиття верхнього жіночого одягу у швейний цех Немирівського районного комбінату побутового обслуговування «Світанок». І ось уже п'ятнадцятий рік трудиться тут молода жінка.

— Такими, як Таїсія Сергіївна Сімова, ми можемо тільки пишатися, — говорить директор комбінату побутового обслуговування тов. Медведський.

Його слова готові підтвердити всі ті, хто працює поруч з Таїсією Сергіївною. Про це свідчать ще й численні Грамоти, якими нагороджена майстриня, її портрет на Дошці Пошани комбінату.

Не одну молоду дівчину навчила майстриня своєї справи, багатьом передала досвід і вміння. Тепер кожна з учениць Таїсії Сергіївни працює самостійно, успішно виконує виробничі плани. І, звісно, всі вони залишилися вдячними своїй наставниці.

Якщо ви завітаєте до швейного цеху районного побутового комбінату «Світанок», то можете стати свідком такої сцени. Приходить замовниця, розгортає перед закрійницею тканину й одразу викладає свою умову:

— Хочу, щоб мені Таїса шила.

— Але ж у нас й інші не гірше зроблять, — пробує заперечувати закрійниця.

— Ні, я хочу аби тільки Таїса. Вона знає мій смак, вона догодить...

І закрійниця нічого не залишається робити, як погодитися на це.

Крім улюбленої праці є в Таїсії Сергіївни Сімової ще захоплення, якому вона віддає багато вільного часу. Це — спорт. Майстриня добре грає в шахи, волейбол. Не

одні раз вона брала участь в обласних та республіканських змаганнях серед спортсменів нашого Товариства у Львові, Донецьку та Запоріжжі. Додому часто поверталася з успіхами й нагородами — дипломами першого або другого ступенів.

...Після роботи Таїсія Сергіївна поспішає додому. Приходить невдовзі й її чоловік Олександр Кобилецький, що працює в автогосподарстві слюсарем.

— Ну, як ви тут без мене? — запитує вона синів.

Олег, четвертокласник, відповідає:

— Все гаразд, мамо, не турбуйся. Я Валика з садочка привів, уроки зробив.

— Ну, ти ж у мене молодеч, справжній господар, — посміхається мати. — А в щоденнику як там порядок?

— Повний порядок. Можеш поглянути, — заспокоює Олег матір, Запитає Таїсію Сергіївну, чому вона вбачає своє щастя, жінка покаже на синів. А потім додасть:

— Знаєте, часом йду вулицею і бачу пішла жінка. Наша, немирівчанка. Знайома чи малознайома. А на ній костюм, пошитий моїми руками. Помічаю, як вдало він підкреслює гарну, струнку постать чи маскує її вади. І стає приємно, що моя праця потрібна людям. Зважте, що майже половина немирівчанок ходить в костюмах та пальтах, пошитих моїми руками. А то хіба не щастя?

К. ЛАЗАРЕНКО.

м. Немирів,
Вінницької обл.

ВИСТАВКИ, КОНФЕРЕНЦІЇ

Виховання читачів на героїчних традиціях нашого народу — одне з першочергових завдань бібліотек Товариства. Велика робота у цьому напрямку ведеться і в бібліотеці Новоодеського міжрайвідділу. Тут систематично збирають інформацію про надходження нової літератури, присвяченої мужності та самовідданості радянських людей у боротьбі з німецько-фашистськими загарбниками, готують книжкові виставки.

Особливу увагу відвідувачів бібліотеки привертають: стенд «Подвиги героїв Великої Вітчизняної війни», тематичні полиці «Миколаївчани-герої художніх творів», «Вони прославили нашу область бойовими подвигами».

Подобаються нашим читачам чудові твори К. Симонова, О. Чаківського, В. Бикова, П. Проскуріна та багатьох інших вітчизняних авторів, творчість яких розповідає про патріотизм радянських людей.

Книжковий фонд бібліотеки невеликий — всього 400 примірників. Чимало з книг, які розповідають про героїчне минуле нашого народу, безпосередньо присвячені подіям, які відбувалися у період Великої Вітчизняної війни на території нашої області, зокрема, в Новій-Одесі. Особливо хвилює наших читачів книга М. Божаткіна та А. Карпова «Батальйон приймає бій», яка правдиво, з документальною точністю знайомить читачів ще з однією сторінкою історії рідного краю.

Подобається відвідувачам бібліотеки і такі форми обміну думками з приводу прочитаного, як читачіські конференції, колективні читання, бесіди на найрізноманітніші теми. Так, нещодавно у бібліотеці відбулась бесіда «Книги-людям». У її проведенні взяли участь: ветеран війни, член міжрайвідділу О. Н. Шлак, вчителька-пенсіонерка В. В. Музиченко. З великим успіхом пройшли лекції на теми: «Бойові подвиги наших земляків», «Нова-Одеса—Андріївка—бойовий плацдарм» та багато інших.

Протягом року актив бібліотеки планує провести чимало заходів, спрямованих на виховання у членів УТОГ почуття обов'язку перед Батьківщиною, любові до рідної землі.

Миколаївська обл.

Г. СТІЛЬЧУК.

ЦІКАВИЙ ДИСПУТ

У робітничому гуртожитку Ждановського філіалу Донецького виробничого об'єднання «Електромагніт» відбувся диспут на тему: «Про дівочу гордість». Спочатку вчителька української мови та літератури однієї з шкіл міста Л. Ф. Оленченко прочитала лекцію «Про жіночу красу», а потім виступили активісти бібліотеки Будинку культури Н. Сторчак, В. Ягмурджі, Н. Щербина, В. Савіна, Т. Щербина, В. Коваленко, А. Лисенко та Ф. Боярко.

Вони висвітлювали такі питання: чим визначається культура поведінки людини, які існують прави-

ла ввічливості, у чому ти бачиш особисте щастя, що таке дівоча гордість, як слід вести себе в товаристві?

Цікавим був виступ на диспуті заступника директора філіалу виробничого об'єднання по навчально-виховній роботі Л. М. Шумилі. Вона навести ряд цікавих прикладів з життя нашої молоді.

Всього у диспуті взяло участь 56 чоловік. Всі вони залишилися задоволені і висловили побажання і надалі проводити такі заходи.

Д. СКУДАР,
бібліотекар Ждановського Будинку культури.

Лекції, заняття

На республіканських курсах підготовки та підвищення кваліфікації керівних працівників і спеціалістів УТОГ щойно закінчив свою роботу семінар інструкторів обласних відділів нашого Товариства по роботі на селі. Останній раз подібний семінар відбувся в 1964 році, тому й не дивно, що його учасники виявили великий інтерес до запропонованих тем та охоче обмінялися досвідом роботи.

У навчальному плані семінару головну увагу було приділено розгляду юридичних питань з якими часто доводиться зустрічатися інструкторові під час роботи. Курс лекцій з колгоспного та земельного права, а також про шлюб та сім'ю прочитав співробітник Прокуратури УРСР В. С. Борисенко. Темою лекції викладача Київського інституту фізичної культури Г. Б. Симонова були актуальні питання комуністичного будівництва на сучасному етапі.

Проблемам організації роботи серед глухих на селі було присвячено лекцію Г. І. Набоченко, а в проведенні занять по обміну досвідом роботи з цієї теми взяла участь заступник голови президії Центрального правління УТОГ М. І. Неплюй.

Кандидат психологічних наук Л. С. Лебедева ознайомила слухачів семінару з особливостями пізнавальної та трудової діяльності глухих, а старший науковий співробітник Київського науково-дослідного інституту отоларингології УРСР В. І. Ліфанов розповів про санітарно-освітню та профілактичну роботу по боротьбі з глухотою.

Інструктори обласних відділів ознайомилися також з історичними та архітектурними пам'ятниками Києва, спершу на лекції, що супроводжувалася демонстрацією діапозитивів, а згодом під час екскурсії по місту.

Г. БЕЗЗУБОВ.

У народному музеї селища Великий Бичків Рахівського району на Закарпатті зберігаються примірники газети «Іскра». На її першій сторінці поряд з словами: «Пролетарі усіх країн, єднайтеся!» написано: «Редагує—революційна свідомість, видає—більшовицька боекратність, розповсюджує—пролетарська наполегливість».

Цікавою є історія газети. В 1930 році, коли Закарпатська Україна була під владою буржуазної Чехословаччини, окружний нотаріус скликав представників місцевої управи і запропонував назвати головну вулицю села іменем тодішнього президента Чехословаччини. Присутні, серед яких було немало комуністів, виступили проти цієї пропозиції. Тоді нотаріус демонстративно залишив зал.

На пропозицію секретаря комуністичного осередку Івана Локоти, ім'я якого носить тепер Великобичківський лісокомбінат, центральну вулицю назвали іменем Леніна.

СТОРІНКИ ІСТОРІЇ

„РЕДАГУЄ РЕВОЛЮЦІЙНА СВІДОМІСТЬ“

Буржуазна преса зняла страшенний галас. Особливо запалливо стравився «Прикарпатський голос» — газета профашистської аграрної партії. Прислужники капіталу «підказували» властям, як покінути з комуністами. «Треба позбавити їх права голосу, оголосити поза законом їхні газети». І власті прислухались до порад реакціонерів. Було закрито прогресивні видання «Карпатська правда» і «Працююча молодь».

Далі події розгорталися так. Вже на другий день після закриття газет у робітничому селищі Великий Бичків — на батьківщині вождів закарпатських комуністів Олексія Борканюка і Івана Локоти — почала виходити підпільна «Іскра». Її редагувала «революційна свідомість». А ще через певний час в Ужгороді з'явилась «Карпатська правда»,

яка виходила підпільно. Її адреса була зазначена «точно»: «Вулиця видавництва — Незнайкова, друкар — Скороляп, відповідальний редактор — Гаврило Ловийого».

Старі комуністи часто розповідають молоді, як жандарми ловили редактора Гаврила. Ловили, та не зловили.

Тепер в Ужгороді виходить обласна газета «Закарпатська правда». Вона видається українською і російською мовами. Для угорського населення виходить обласна газета «Карпаті ігоз со». Свій орган має обком комсомолу. Загальний разовий тираж газет області перевищує 400 тисяч примірників.

Тільки після возз'єднання Закарпаття з Радянською Україною преса стала справді народною.

Ф. ПРОКОПЕНКО.

Закарпатська обл.

У Ворошиловградському будинку культури відбувся конкурс на краще приготування страв і, зокрема, вінегрету. У його проведенні активну участь взяли також і чоловіки. Переможцем конкурсу став художник Палацу культури залізничників І. Корнев. Йому вручено приз.

На знімку: учасники конкурсу.

Фото І. ВІСКУБА.

ЩИРЕ СПАСИБІ

Наприкінці травня в Яготині відбувся зліт глухих трудівників міжрайвідділу УТОГ. Після завершення ділової частини його роботи перед учасниками зльоту виступили аматори сцени Білоцерківського будинку культури.

Всі номери концертної програми учасники художньої самодіяльності виконали майстерно і на високому рівні. Кожен виступ глядачі нагороджували бурхливими оплесками.

Особливо сподобалася присутнім сцена «Молодий моряк» за мотивами пісні у постановці С. Сидорової, а також пісня Е. Колмановського «Альоша» на слова К. Ваншенкіна у виконанні В. Борико, М. Лапка, О. Конончук.

Веселий сміх викликали у залі серед глядачів пантоміми «На рибалці», «Випадок у ресторані», «Соліст» у виконанні О. Реєнтенка, В. Кар'єва, М. Ткачука та О. Ковалю.

Учасники зльоту висловили щире подяку колективу художньої самодіяльності Будинку культури за чудову концертну програму.

Т. КРИВОРУЧКО,
голова Яготинського міжрайвідділу УТОГ.
Київська обл.

В Кіровограді, в шаховому клубі обласної ради ДСТ «Спартак», завершилися обласні змагання на кубок колективів фізкультури з шахів. У фіналі зустрілися 8 команд переможців відбірко-вих змагань.

Після впертої і напруженої боротьби перше місце і перехідний кубок здобула команда Кіровоградського УВІП. За колектив виступали: кандидат у майстри спор-

ШАХІСТИ УВІП ПОПЕРЕДУ

ту Федір Мамонт, першорозрядники Григорій Буглій, Леонід Колосовський та Олександра Сікорська. Вони також стали переможцями і по дошках.

Команда УТОГ здобула право на участь у республіканських змаганнях серед колективів фізкультури.

Г. ДУБІВКА.

ВИПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

У «Юридичній консультації», вміщеній у «Нашому житті» від 31 травня ц. р., допущено помилку. Після другого абзацу відповіді слід читати:

для перекладачів міжрайонних, 75 крб., понад 10 років — 85 крб. районних відділів та культзакла-

дів УТОГ встановлено дещо іншу тарифну сітку оплати праці в залежності від тривалості роботи. А саме:

при стажі роботи до 5 років — 67 крб. 50 коп., від 5 до 10 років — 75 крб., понад 10 років — 85 крб. на місяць. І далі за текстом.

Редактор П. БУЛАТОВ.

ОГОЛОШЕННЯ

КИЇВСЬКА ЗАОЧНА СЕРЕДНЯ ЗАГАЛЬНО-ОСВІТНЯ ШКОЛА ДЛЯ ГЛУХИХ ТА СЛІПИХ № 6 ТА ЇЇ КОНСУЛЬТПУНКТИ ПРОДОВЖУЮТЬ НАБІР УЧНІВ ДО V—XI КЛАСІВ.

До школи приймаються особи з порушенням слуху або зору, а також ті, що працюють в системі УТОГ та УТОС.

Вступники подають такі документи:

- 1) заяву на ім'я директора школи;
- 2) документ про освіту;
- 3) автобіографію;
- 4) довідку з місця роботи.

Випускники одержують атестат про середню освіту загального зразка.

Учням, які успішно навчаються в школі, надається один вільний день на підприємствах із збереженням зарплати. Заняття проводяться тричі на тиждень.

ЗА ДОВІДКАМИ ЗВЕРТАТИСЯ НА АДРЕСУ: 252053, Київ-53, вулиця Артема, № 27, дирекція Київської заочної середньої школи № 6.

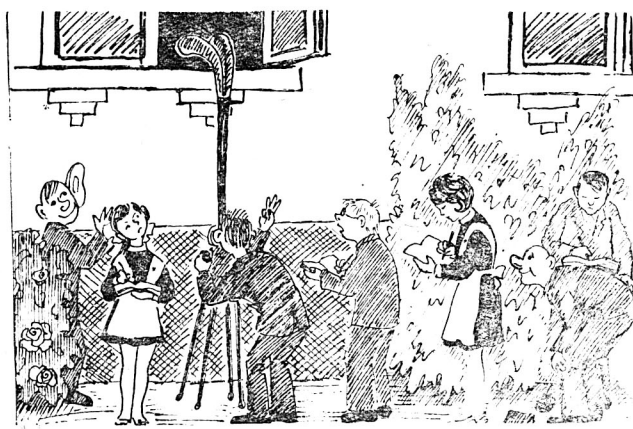
Іхати тролейбусами №№ 4, 16, 18 (до зупинки Обсерваторна), приміщення середньої школи № 138.

ДИРЕКЦІЯ ЗАОЧНОЇ ШКОЛИ.

ВЕСЕЛИМ ОЛІВЦЕМ

Без слів.

Знайшли вихід.

Малюнки Н. Крижанівської.

ІНДЕКС
60981

«НАША ЖИЗНЬ» — орган Центрального правління Українського общества глухих.

Наша адреса: 252021, Київ-21, Кловський узвіз, 18, редакція газети «Наше життя». Телефон 93-39-27.